

Міністерство внутрішніх справ України
ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ

НАУКОВИЙ ВІСНИК
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Збірник наукових праць

2012

Спеціальний випуск № 2 (61)

*«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ НАУКИ»*

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ (протокол № 10 від 21 червня 2012 р.)*

Дніпропетровськ
2012

ББК 67.9 (4 УКР) я5
Н 34

Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ: Збірник наукових праць. – 2012. – Спец. вип. № 2 (61) «Актуальні питання адміністративно-правової науки». – 424 с.

Наукове видання • Засновник та видавець – Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ • Свідоцтво про державну реєстрацію – КВ № 11383-256 ПР від 23.06.2006 • Виходить щоквартально • Тираж – 100 прим. • Адреса редакції: 49005, м. Дніпропетровськ, проспект Гагаріна, 26, тел. (056) 370-96-59 • Передплатний індекс – 37554

Збірник включено до переліку наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук (юридичні науки)
(постанова президії ВАК України № 1-05/2 від 10.03.2010)

Вміщено наукові статті вчених, викладачів і здобувачів університету, навчальних закладів системи МВС та інших центральних органів виконавчої влади, працівників правоохоронних органів. Розглянуто питання адміністративного права і процесу, адміністративної діяльності та державної

Призначено для науковців, юристів-практиків, працівників правоохоронних органів та всіх, хто цікавиться питаннями науки і права.

Редакційна колегія:

д-р юрид. наук, проф. С.М. Алфьоров (голова); д-р юрид. наук, проф. К.В. Антонов; д-р юрид. наук, проф. І.Г. Богатирьов; д-р юрид. наук, доц. М.Г. Вербенський; д-р тех. наук, проф. В.Б. Вишня; д-р юрид. наук, проф. В.П. Ємельянов; д-р юрид. наук, проф. М.В. Корнієнко; д-р філос. наук, доц. В.В. Кузьменко; д-р юрид. наук, проф. Є.В. Курінний; д-р юрид. наук, доц. Т.П. Мінка; д-р юрид. наук, проф. Л.Р. Наливайко; д-р філол. наук, проф. А.М. Поповський; д-р юрид. наук, проф. В.М. Тертишник; д-р юрид. наук, проф. К.О. Чапляєвський; канд. юрид. наук, проф. І.Р. Шинкаренко; канд. юрид. наук, доц. О.В. Кириченко; канд. юрид. наук, доц. О.О. Кисельов; канд. юрид. наук, доц. О.М. Обушенко; канд. юрид. наук, доц. Ю.Е. Черкасов.

ISSN 2078-3566

ББК 67.9 (4 УКР) я5

© ДДУВС, 2012
© Автори, 2012

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В.І. Ратушняк

заступник Міністра внутрішніх справ України

УДК 351.743 : 35.075.5

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ МІЛІЦІЄЮ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ: ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ

Сформульовано визначення поняття «принципи управління міліцією громадської безпеки». Запропоновано систему принципів управління міліцією громадської безпеки та розкрито зміст основних з них.

Ключові слова: принципи, управління, міліція громадської безпеки.

Сформульовано определение понятия «принципы управления милицией общественной безопасности». Предложена система принципов управления милицией общественной безопасности и раскрыто содержание основных из них.

Ключевые слова: принципы, управление, милиция общественной безопасности.

Definition «principles of public order police management» is formulated in the article. The system of principles of public order police management is offered; the content of the main principles is disclosed.

Keywords: principles, management, the public order police.

Постановка проблеми. Однією із основних функцій держави, виконання яких покладено на органи внутрішніх справ, є правоохоронна. Зміст цієї функції полягає у формуванні та реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод людини та громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, боротьби зі злочинністю, розкриття та розслідування злочинів, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху, а також з питань формування державної політики у сферах міграції, у тому числі протидії нелегальній міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів [1]. Таким чином, можна зробити висновок, що ефективний захист прав і свобод людини та громадянина, належна охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки набувають особливої значущості та актуальності. Провідним суб'єктом в системі органів внутрішніх справ України з питань охорони громадського порядку, громадської безпеки та профілактики правопорушень є міліція громадської безпеки. Успішне виконання завдань, поставлених перед її

- государственная служба : сб. научн. трудов / Лазарев Б. М. – М., 1986. – С. 32-38.
14. Ответственность в управлении / А. Е. Лунев, Б. М. Лазарев. – М., 1985.
15. *Петришин А. В.* Статус должностного лица: природа, структура, специализация / Петришин А. В. – К., 1990.
16. *Костюков А. Н.* Должностное лицо: административно-правовой статус / Костюков А. Н. // Правоведение. – 1987. – № 2. – С. 20-24.
17. *Самощенко И. С., Фарушкин М. Х.* Ответственность по советскому законодательству / Самощенко И. С., Фарушкин М. Х. – М., 1971.
18. *Щербак А. И.* Социальный механизм юридической ответственности должностных лиц / Щербак А. И. – К., 1986.
19. *Манохин В. М., Адушкин Ю. С., Багшаев З. А.* Российское административное право : учебник / Манохин В. М., Адушкин Ю. С., Багшаев З. А. – М., 1996.

Надійшла до редакції 22.02.2012

О.М. Музичук

доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник
(Харківський національний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.95 +351.74 (477)

АНАЛІЗ НОРМ ЗАКОНОДАВЧИХ ТА ПІДЗАКОННИХ АКТІВ, ЯКІ ВИЗНАЧАЮТЬ ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

На підставі аналізу норм законодавчих та підзаконних актів уточнюється поняття та визначаються особливості правоохоронних органів в державі як об'єкта контролю; з'ясовується система правоохоронних органів в Україні.

Ключові слова: правоохоронні органи, нормативно-правові акти.

На основании анализа норм законодательных и подзаконных актов уточняется понятие и определяются особенности правоохранительных органов в государстве как объекта контроля; выясняется система правоохранительных органов в Украине.

Ключевые слова: правоохранительные органы, нормативно-правовые акты.

On the basis of analysis of norms of legislative and acts, a concept is specified and the features of law enforcement authorities are determined in the state as a control object; the system of law enforcement authorities turns out in Ukraine.

Keywords: law enforcement authorities, normatively-legal acts.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Поняття та ознаки правоохоронних органів визначались у наукових дослідженнях О.М. Бандурки, О.К. Безсмертного, В.Т. Білуса, І.В. Бондаренка, С.Ф. Денисюка, А.Т. Комзюка, А.М. Куліша, А.М. Кучука, К.Ю. Мельника, М.І. Мельника, Т.О. Пікулі, Ю.С. Плигуна, В.Г. Фатхутдінова, М.І. Хавронюка, М.О. Шиліна, Ю.С. Шемшученка та багатьох інших авторів. Проте незважаючи на численні досліджен-

ня особливостей діяльності окремих правоохоронних органів України у роботах сучасних науковців, дане питання не можна віднести до числа вирішених як на методологічному, так і на практичному рівні.

Метою цієї статті є характеристика законодавчих та підзаконних актів в яких формулюються поняття правоохоронних органів, визначаються їх завдання, ознаки та види.

Постановка проблеми. Необхідність уточнення поняття та визначення ознак правоохоронних органів в державі як об'єкта контролю зумовлена тим, що, незважаючи на велику кількість наукових досліджень, предметом яких були правоохоронні органи, їх поняття, сутність та особливості визначаються по-різному, подекуди з протилежних точок зору; відсутнє чітке законодавче визначення поняття правоохоронних органів; не визначено вичерпний перелік правоохоронних органів, оскільки нормативно-правові акти, як законодавчі, так і підзаконні, визначають різну їх кількість (в одних правових актах одні й ті ж самі органи називаються правоохоронними, в інших – ні); у чинному законодавстві не визначено спеціальні ознаки правоохоронних органів, за допомогою яких можна було б виокремити останні з-поміж інших державних органів.

Такий стан наукової розробки та законодавчого врегулювання діяльності правоохоронних органів не можна визнати нормальним для держави, яка задекларувала себе як правову та демократичну.

Виклад основного матеріалу. У Конституції України термін «правоохоронні органи» використовується у ч. 2 ст. 17, в якій зазначено, що «забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом» [1]. На нашу думку, закріплення у Конституції того, що «організація і порядок діяльності правоохоронних органів визначаються законом», має принципове значення, зважаючи на право правоохоронних органів застосовувати заходи державного примусу (затримувати осіб, проводити арешти, обшуки, застосовувати вогнепальну зброю, тощо).

Слід звернути увагу на те, що норми Конституції України вимагають, щоб усі державні органи охороняли та захищали права та свободи людини і громадянина, охороняли права і законні інтереси державних та недержавних організацій (ст. 1) [1], що дає змогу дійти висновку, що охорона, захист та забезпечення реалізації прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб та інших колективних суб'єктів є обов'язком усіх державних та недержавних органів (наприклад, органів місцевого самоврядування, які також виконують низку правоохоронних функцій: розглядають справи про адміністративні правопорушення, приймають правила благоустрою, затверджують правоохоронні та профілактичні програми, сприяють органам внутрішніх справ у забезпеченні додержання правил паспортної системи, тощо). Натомість лише частина з державних органів підпадає під назву «правоохоронні органи». Таким чином, тлумачення деяких науко-

вців терміну «правоохоронна діяльність» як такої, що спрямована на охорону прав і здійснюється лише правоохоронними органами [2, с. 12; 3, с. 168; 4, с. 23], є необгрунтованим.

У чинному законодавстві України міститься щонайменше три визначення поняття «правоохоронні органи». Зокрема, у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів України» правоохоронні органи визначені як «органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державної контрольно-ревізійної служби, рибохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції» (ст. 2) [5].

Пропонуючи таке визначення поняття правоохоронних органів, законодавець пішов шляхом їх перелічення. Проте такий спосіб є неефективним, оскільки визначення поняття «правоохоронні органи» закінчується словами, що такими є й «інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції» [5]. Крім того, у другій частині цієї статті зазначено, що захисту підлягають «також співробітники кадрового складу розвідувальних органів України, працівники Антимонопольного комітету України та уповноважені особи Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку України» [5]. Деякі із перелічених у ст. 1 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів України» є окремими структурними підрозділами інших органів, які ним віднесені до правоохоронних. Сказане стосується органів і установ виконання покарань та слідчих ізоляторів, які підпорядковані Державному департаменту виконання покарань України. Крім перелічення правоохоронних органів, законодавець робить наголос на функціях, які вони виконують, до яких відносить «правозастосовну або правоохоронну», і які, на нашу думку, характерні для переважної більшості й інших державних та недержавних органів, які здійснюють правоохоронну діяльність. Слід також звернути увагу на те, що у цьому законі та багатьох інших законодавчих актах поняття та перелік правозастосовних або правоохоронних функцій відсутні.

Підхід, відповідно до якого в законодавчих актах робиться наголос на тому, що правоохоронні органи виконують правозастосовну та (або) правоохоронну функції, використовується в інших правових актах. Наприклад, у ст. 1 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» правоохоронні органи визначено як «державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції» [6].

На нашу думку, таке визначення має як позитивні, так і негативні аспекти. Зокрема, позитивним є те, що законодавець правоохоронні органи називає державними, що дає змогу відмежувати їх від цілої низки недержавних органів (формувань, організацій), які здійснюють правоохоронну

діяльність (громадських формувань правоохоронної спрямованості, служб безпеки та охорони приватних організацій та підприємств, правозахисних організацій, адвокатури та нотаріату, тощо). Негативним є те, що, на відміну від Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів України», в Законі України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» між термінами «правозастосовні» та «правоохоронні» функції використовується сполучник «або», що значно розширює перелік органів, які відповідно до цього Закону можуть називатися правоохоронними, позаяк виходить, що будь-який державний орган, який здійснює правозастосовні або правоохоронні функції, є правоохоронним.

У Законі України «Про основи національної безпеки України» правоохоронні органи визначено як «органи державної влади, на які Конституцією і законами України покладено здійснення правоохоронних функцій» [7].

Порівняльний аналіз визначення правоохоронних органів, які передбачені Законами України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» [6] та «Про основи національної безпеки України» [7], надав змогу зробити висновок про їх суттєву відмінність. Так, у першому із названих законів використано словосполучення «державні органи», у другому – «органи державної влади», останнє з яких є більш вузьким за змістом, а отже, значно звужує перелік органів, які можуть бути віднесені до правоохоронних; у першому із зазначених законів використано словосполучення «відповідно до законодавства», у другому – згідно з «Конституцією і законами України», яке також звужує перелік нормативно-правових актів, якими передбачено здійснення правоохоронних функцій; у першому Законі йдеться про правозастосовні або правоохоронні функції, у другому – лише про правоохоронні.

На нашу думку, Закони України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» та «Про основи національної безпеки України» мають ряд недоліків щодо визначення поняття «правоохоронні органи». Наприклад, у Законі України «Про основи національної безпеки України» зазначається, що «Конституцією і законами України» покладено на правоохоронні органи здійснення правоохоронних функцій, натомість такі функції можуть передбачатися й іншими видами законодавчих актів, наприклад, кодексами та підзаконними актами Президента та Кабінету Міністрів України, які спрямовані на деталізацію законодавчих актів. У Законі України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» йдеться про «правозастосовні або правоохоронні функції», що є некоректним, оскільки використання сполучника «або» надає змогу до правоохоронних органів віднести будь-які державні органи, що здійснюють не лише правоохоронні, а й правозастосовні функції. І, як вірно з цього приводу зазначив

В.Т. Білоус, поняття «правоохоронні органи» необхідно відрізнити від поняття «правозастосовні органи», яке є більш широким: правоохоронні органи – це тільки частина правозастосовних органів» [8, с. 30-31]. Крім того, слід зазначити й те, що не всі органи державної влади, які навіть і виконують правоохоронні функції, є правоохоронними органами. Сказане, наприклад, стосується органів суду, які до правоохоронних органів не належать. Такий висновок можна зробити навіть із назви Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів України», при формулюванні якої законодавець розмежує працівників суду та власне працівників правоохоронних органів.

У методичних матеріалах Генеральної прокуратури України з питань координаційної діяльності по боротьбі зі злочинністю правоохоронні органи визначено як «державні органи, що виконують функції, пов'язані з виявленням та припиненням адміністративних чи кримінальних правопорушень, і мають повноваження щодо порушення і провадження (здійснення) адміністративного чи кримінального переслідування та вжиття заходів примусу щодо правопорушників до вирішення справи по суті судовими або іншими органами, уповноваженими на здійснення правосуддя» [9].

Таке визначення поняття правоохоронних органів є більш змістовним порівняно з тими, які пропонуються Законами України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави», «Про основи національної безпеки України», проте і воно не дає змогу визначити вичерпний перелік правоохоронних органів, оскільки передбачає лише декілька можливих функцій (напрямів) правоохоронної діяльності. Щодо таких функцій (напрямів) діяльності правоохоронних органів, як «виявлення кримінальних правопорушень», «порушення і провадження кримінального переслідування», заперечень немає, оскільки, на нашу думку, усі органи, які уповноважені порушувати кримінальні справи та здійснювати досудове слідство, належать до правоохоронних. Що стосується адміністративної практики, то тут є певні застереження, на яких було акцентовано увагу вище.

Вищенаведене дає змогу дійти висновку, що законодавець пропонує різні підходи до визначення поняття «правоохоронні органи», які можна об'єднати у чотири групи: шляхом наведення їх переліку; шляхом визначення їх ознак; шляхом зазначення того, що такі органи виконують правозастосовні та (або, чи) правоохоронні функції; шляхом визначення того чи іншого органу як правоохоронного. Проте жоден із наведених підходів не дав бажаного результату, оскільки питання про те, які органи є правоохоронними, залишається відкритим. Більш логічним є підхід, відповідно до якого у законодавчому акті вказується, що конкретний орган є правоохоронним, що характерне для Законів України «Про службу безпеки України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб», «Про Державну прикор-

донну службу України» та низки інших законодавчих актів. Однак цей підхід чомусь не отримав поширення у законотворчій практиці.

До ознак правоохоронних органів як об'єкта контролю пропонуємо віднести такі:

1. Вони є державними органами, про що чітко вказано у законодавчих актах, які регламентують їх діяльність, і, як правило, органами виконавчої влади, за винятком органів прокуратури.

2. Вони спеціально створені з метою забезпечення охорони та захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави, більшою мірою – від злочинних посягань, меншою – від інших правопорушень.

3. Виконання правоохоронних функцій є визначальним (основним) у їх діяльності, що передбачено відповідними завданнями, які вони виконують повсякденно та постійно.

4. Правоохоронні завдання, функції та повноваження такі органи виконують на професійній основі, що передбачає відповідну підготовку правоохоронців.

5. Виконання правоохоронних завдань, функцій та повноважень передбачає можливість застосування ними державного примусу.

6. Наявність у правоохоронних органів спеціальних повноважень для попередження, розкриття і розслідування злочинів, які не характерні для інших державних органів (контрольна та оперативна закупівля та постачання товарів, проведення операцій із захоплення злочинців, зняття інформації з каналів зв'язку, проведення обшуку, затримання та арешту осіб, застосування спеціальних засобів активної оборони та нападу, вогнепальної зброї тощо).

7. Здійснюючи контроль за діяльністю та поведінкою фізичних та юридичних осіб, інших колективних суб'єктів правовідносин, правоохоронні органи також є об'єктом контролю зі сторони тих, кого вони контролюють, тобто має місце взаємний контроль.

8. Додатковий порівняно з іншими працівниками соціально-правовий захист персоналу правоохоронних органів, який зумовлений особливостями проходження ними так званої «правоохоронної служби», низкою обмежень та заборон, пов'язаних з такою службою; питання їх дисциплінарної відповідальності, як правило, регламентуються спеціальними статутами про дисципліну.

9. Як правило, для виконання покладених обов'язків правоохоронні органи наділені відповідними атрибутами, які дають підстави називати їх «силовими структурами» (спеціальні звання, спеціальний формений одяг, відповідні знаки розрізнення, право носіння та застосування вогнепальної зброї).

10. Їх правоохоронна діяльність координується Кабінетом Міністрів України або одним із них (прокуратурою – з питань протидії злочинності; митними органами – з питань протидії митним злочинам та іншим митним правопорушенням і т.д.).

Висновки. Таким чином, *правоохоронні органи* пропонуємо визна-

чити як державні органи, метою утворення та діяльності яких є охорона та захист прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, що є визначальним (основним) у їх діяльності, і які у зв'язку з цим та на професійній основі виконують правоохоронні завдання, функції та повноваження, здійснення яких передбачає можливість застосування державного примусу, а їх працівники мають підвищений соціально-правовий захист, зумовлений особливостями проходження ними так званої «правоохоронної служби».

Бібліографічні посилання

1. Конституція України // ВВР. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Лыков В. Взаимодействие как фактор эффективности работы правоохранительных органов // Профессонал. – 2000. – № 5. – С. 11-13.
3. Шакум В.И. Аспекты реформирования правоохранительной системы Украины // Право и образование. – 2001. – № 5. – С. 166-176.
4. Гранин А.Ф. Убеждение и принуждение в правоохранительной деятельности органов внутренних дел (теоретические вопросы). – К., 1973.
5. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-ХІІ // ВВР. – 1994. – № 11. – Ст. 50.
6. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави: Закон України від 19.06.2003 р. № 975-ІV // ВВР. – 2003. – № 46. – Ст. 366.
7. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19.06.2003 р. № 964-ІV // ВВР. – 2003. – № 39. – Ст. 351.
8. Білоус В.Т. Координація управління правоохоронними органами України по боротьбі з економічною злочинністю (адміністративно-правовий аспект): Дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07. – Ірпінь, 2004.
9. Координаційна діяльність прокуратури по боротьбі зі злочинністю: Метод. матеріали Генеральної Прокуратури України. – К., 2006.

Надійшла до редакції 14.09.2012

М.В. Калашник
кандидат юридичних наук
(Харківський національний
університет внутрішніх справ)

УДК 351.74 (477)

РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ: ПРИЧИНИ ГАЛЬМУВАННЯ

Розглянуто процес реформування МВС України та проаналізовано причини, що стоять на його заваді.

Ключові слова: реформування, концепції, органи внутрішніх справ, взаємодія міліції, муніципальна міліція.

Рассматривается процесс реформирования МВД Украины и анализируются причины, которые ему препятствуют.

Ключевые слова: реформирование, концепции, органы внутренних дел, взаимодействие милиции, муниципальная милиция.

In this article the process of the ministry of internal affairs of Ukraine reforming and the obstacle causes of its reforming are discussed.

Keywords: reforming, conception, the bodies of internal affairs, the militia interaction, the municipal militia.

Постановка проблеми. На сучасному етапі демократизації українського суспільства однією з першочергових проблем постає питання реформування правоохоронних органів, яке, слід зазначити, здійснюється в умовах складної економічної ситуації, обмеженості фінансових та матеріальних ресурсів. Додаткових коштів на перебудову органів внутрішніх справ, на жаль, нині практично не виділяється, і перспективи щодо збільшення фінансування є поки що досить примарними. Водночас для реформування системи ОВС необхідно здійснити комплекс заходів, спрямованих на підвищення адміністративної культури працівників ОВС та вдосконалення управлінської діяльності, а також поліпшення громадської думки про міліцію. Процес реформування також неможливий без налагодження чіткої взаємодії міліції зі структурами громадянського суспільства та партнерських взаємовідносин з населенням.

Практика останніх років довела, що попередження злочинності та боротьба з нею, особливо з організованими її формами та корупцією, не може бути ефективною без участі громадських об'єднань, дієвого цивільного контролю, широкого інформування громадськості через засоби масової інформації про об'єктивний стан справ у цій сфері. Отже, переорієнтування діяльності ОВС на забезпечення внутрішньої безпеки держави, насамперед захист прав і свобод людини, що є основним об'єктом уваги з боку ОВС і держави в цілому, потребує комплексного вирішення, координації зусиль правоохоронних органів з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, інститутами громадянського суспільства.

Відтак, метою даної публікації є дослідження шляхів реформування ОВС на сучасному етапі демократичних перетворень в Україні та причин гальмування цих процесів.

Виклад основного матеріалу. Існуюча в Україні система правоохоронних органів потребує певної реорганізації, яку слід здійснювати на підставі науково обґрунтованої державної концепції або програми судово-правової реформи. Значні зміни у суспільних відносинах і державі породжують необхідність перетворень інститутів держави, системи державного управління, вдосконалення методів правового регулювання суспільних відносин, тобто необхідність державно-правової реформи. Ця реформа має здійснюватися комплексно, охоплюючи одночасно всі основні функції держави. Отже, здійснення даної реформи передбачає одночасні перетворення публічно-правових інститутів [1].

У межах цієї роботи має бути визначено відповідне коло питань, пов'язаних з перебудовою системи правоохоронних органів у процесі державотворення, та забезпечення правопорядку в державі, а саме:

- поняття правоохоронної діяльності та її місце в системі держав-